

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 121/2019-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. júna 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného spoločnosťou WITT & KLEIM ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA S. R. O., Horná 65/A, Banská Bystrica, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Milan Ragas, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Svidník v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 247/2002 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED],

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného spoločnosťou WITT & KLEIM ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA S. R. O., Horná 65/A, Banská Bystrica, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Milan Ragas, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Svidník (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 247/2002 (ďalej len „namietané konanie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že námietka porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru smeruje proti postupu okresného súdu v namietanom konaní, ktoré sa začalo na základe návrhu na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov podaného 10. apríla 2002 protistranou. Sťažovateľ ústavný súd oboznamuje so skutočnosťou, že ústavný súd už v minulosti rozhodol nálezom č. k. III. ÚS 238/2017-34 o porušení označených práv v namietanom konaní okresného súdu, a to na základe ústavnej sťažnosti podanej protistranou.

3. Sťažovateľ, odvolávajúc sa na podrobný chronologický prehľad úkonov namietaného konania, dôvodí, že v ňom došlo zo strany okresného súdu k zbytočným prietáhom, a teda k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zbytočné prietahy boli podľa neho spôsobené neefektívnym postupom okresného súdu, ktorému sa podarilo odstrániť stav právnej neistoty až s odstupom takmer sedemnástich rokov, keď bol 22. novembra 2018 prijatý rozsudok Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“). Označenú celkovú dĺžku súdneho konania sťažovateľ kvalifikuje ako neprimeranú.

4. Sťažovateľ argumentuje, že sa namietané konanie nevyznačuje právnou zložitnosťou veci, a aj keď vykazuje určitý stupeň faktickej zložitosti, daný potrebou vykonania znaleckého dokazovania, táto okolnosť nemôže ospravedlniť celkovú

neprimeranú dĺžku konania. Sťažovateľ argumentáciu dopĺňa a uvádza, že vzhľadom na uvedenú neúmernú dobu konania muselo nevyhnutne dôjsť v jeho priebehu k niekoľkým situáciám, keď sa sťažovateľ z objektívnych dôvodov nemohol zúčastniť niekoľkých určených termínov pojednávania, inak však bol podľa svojho vyjadrenia vo všeobecnosti primerane aktívny, a teda celú neprimeranú dobu namietaného konania nemožno pripísať výlučne jemu na vrub, resp. na vrub stranám namietaného konania.

5. Sťažovateľ v závere ústavnej sťažnosti dodáva, že sa pokúsil ochranu svojich práv prioritne uplatniť prostredníctvom právnou úpravou poskytovaného prostriedku nápravy, a síce prostredníctvom sťažnosti na prietahy v konaní adresovanej predsedovi okresného súdu, ako aj predsedovi krajského súdu. Tieto mu však podľa jeho vyjadrenia nepriniesli požadovaný efekt.

6. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v jeho veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 247/2002 a priznal mu tiež primerané finančné zadosťučinenie v sume 17 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

7. Vec sťažovateľa bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Milanovi Ľalíkovi, ktorému funkčné obdobie sudcu ústavného súdu uplynulo 16. februára 2019. Preto v súlade s čl. X bodom 2 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec prerozdelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Molnárovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce bola predbežne prejednaná v druhom senáte ústavného súdu v zložení Jana Laššáková (predsedníčka senátu) a sudcovia Peter Molnár a Ľuboš Szigeti.

II.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. S účinnosťou od 1. marca 2019 došlo k zrušeniu zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov a jeho nahradeniu zákonom č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

11. Ústavný súd podľa ustanovenia § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v ustanovení § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v ustanovení § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa ustanovenia § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania: a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je nepripustný, e) ktorý

je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

III.

13. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní, pričom za príčinu zbytočných prietáhov namietaného konania považuje neefektívny postup okresného súdu.

14. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (III. ÚS 154/06, I. ÚS 76/03).

15. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je teda požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého ústavná sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05, III. ÚS 355/2012). Ústavný súd preto v rámci svojej rozhodovacej činnosti (napr. IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 41/07, II. ÚS 46/07, I. ÚS 96/07, II. ÚS 214/08) prezentuje už ustálený záver, že základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj právu

na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa poskytuje ochrana len vtedy, ak bola ústavná sťažnosť ústavnému súdu predložená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného základného práva došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo.

16. Samotný sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti uvádza, že k odstráneniu stavu právnej neistoty došlo 22. novembra 2018, keď bolo prijaté rozhodnutie krajského súdu. Na základe súčinnosti poskytnutej okresným súdom ústavný súd zistil podrobné informácie týkajúce sa uvedenej skutočnosti, a síce že o odvolaní, ktoré bolo podané proti rozsudku okresného súdu z 1. augusta 2017, rozhodol krajský súd zmeňujúcim rozsudkom sp. zn. 4 Co 105/2017 z 22. novembra 2018, ktorý nadobudol právoplatnosť 27. novembra 2018. Namietané konanie vo veci sťažovateľa bolo v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu právoplatne skončené. Sťažovateľ prostredníctvom advokáta doručil ústavnému súdu svoju ústavnú sťažnosť 23. januára 2019.

17. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že sťažovateľ, ktorý sa domáha ochrany svojich označených práv vo vzťahu k namietanému konaniu okresného súdu, sa so svojou ústavnou sťažnosťou na ústavný súd obrátil v čase, keď už tento prostriedok nápravy vo vzťahu k namietanému konaniu okresného súdu nebol objektívne spôsobilý splniť svoj účel.

18. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú a ďalšími sťažovateľom uplatnenými nárokmi sa už ďalej nezaoberal.

19. S ohľadom na všetky uvedené závery bolo o ústavnej sťažnosti sťažovateľa potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júna 2019